

1

Ἐρημη χώρα,
αφιλόξενη για μας
τους Αργοναύτες.

2

Σπασμένα αγγεία,
αγάλματα, κολόνες....
Γιατί σωπαίνεις;

3

Τις άδειες νύχτες,
ψάχνεις για τη φωνή - σου
μέσα στ' όνειρο.

4

Η πόρτα ανοίγει,
φεύγουν οι σκιες της νύχτας
και ξημερώνει.

5

κελλι

Αχ, το τραγούδι
ράγισε τις πέτρες, δεσ!
Στάζει το αίμα....

6

Όταν σωπαίνω,
οι λεύκες στο περβόλι
με συλλογούνται.

Γιάννης Πατίλης

ΑΧΕΛΩΟΣ

“Ός ποταμόν διαβῆ, κακόν' ιδέ χειρας άνιπτος,
τῷ δέ Θεοί νεμεσῶσι και ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
(Ἡσίοδος, Ἔργα και Ἡμέραι)

ἵναί ἡ ἀπόδειξη τοῦ μήκους στό ἀνήμπορο βάδισμα
ἰ σύνθημα τῆς φιλοκαλίας μπροστά στόν ἀρχαϊκή ἀταξία τῆς
φύσης

μοχθώντας άπάνω στο μουσκαμένο φλούδι τής γής
μέ τήν πηγαία χαρά κάποιας μυστήριας αύτοχθονίας.
Δέν μπόρεσαν οί μεσοποτάμιες γραφειοκρατίες
ν' άποδειτιώσουν έπαρκώς τά περιπτάμενα
τις άγαθοποιές δυνάμεις τών ποταμιών
τήν κερασφόρα όρμη μέ τή φιάλη και τó καλάμι
πού κρηπιδώνει τις κοίτες και δένει τά νησιά.

Δίνει στον πεζοπόρο πού έξαντλεί τó ξηρό τοπίο τής μοίρας του
πού συμβουλευτήκε πάντα τó ήσυχο χέρι του
τό μυθικό στόμιο τής γής πού πηγάζει
θαθέα νάματα άστείρευτα και άφθονα.
"Ω πόσο τίμησε πάντα τήν εύλάβεια
μέ άλλα θαλερά και τó κέρασ τής άφθονίας·
γιατί αύτόν πού μέ θρώμικα χέρια θόλωσε τó βαθύ μυστικό του
μέ λύματα, θειάφι και θρώμικα σύννεφα
πικρά τόν τιμώρησε
και όλα τά ζώα τής κατσαρόλας και τού φούρνου τά σκότωσε
πού πληγγές και άρρώστιες άγιάτρευτες άφησαν πίσω.

Γιάννης Βαρβέρης

ΟΙ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

— Τό νόστο έξυφαίνεις Διόσκουρε
άλλά ποιός τά μαλλιά σου νά λούσει ποιός νά σέ στολίζει
δένουμε τούς άσκούς τις άποσκευές άσφαλίζουμε.
Τουλάχιστο μήν ξεχάσεις τούς άπολωλότες
μείνε γωπός έτσι δίβουλος μείνε
και θάρθει μιá μέρα πού κάποιος στο πτώμα σου
θά ίερουργήσει.
Μέσ' άπ' τó τζάμι έξω νά θρέχει
είκόνα όλη κι' όλη μικρόκοσμου·
έσύ στους δρόμους περιφέρεσαι
μέ τρύπιο κύπελλο στα χέρια.
Τι θά στάξει; Νά σέ δωροδοκήσει προσμένεις
τό άδιαίρετο νέφος.
Έκείνο άπ' τής γής τά σπαρτά ήδονή ζητιανεύει,
άλλα όρέγεται, δυστυχισμένη...
Βγήκες όλόκληρος πάλι ίδια Λερναία
άπό τού αύτάδελφου τó σώμα
όμόκεντρος γι' αύτό έτερήμερος.
Επεφέτουμε, καταργείς τή χλιδή·
νά εκλείψεις, άφού κατ' όναρ μόνο σέ χρειαζόμαστε.